

เทศน์เช้า วันที่ ๒๖ สิงหาคม ๒๕๕๕

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

เราเห็นคนเขามั่งมีศรีสุข เห็นคนเขามีความสุข เราก็อยากจะมีความสุขอย่างนั้น เราอยากมีความสุขอย่างนั้น อยากมั่งมีอย่างนั้น เราต้องเคยเป็นแบบนั้น ไม่ใช่ว่าคนที่เขามีความสุขเขาจะเป็นแบบนั้น เราจะเป็นคนทุกข์คนจน เราจะขัดสนอย่างนี้ตลอดไป ไม่ใช่

นี่สรรพสิ่งที่เกิดขึ้นเกิดจากกรรมคือการกระทำ ทำดีต้องได้ดี ทำชั่วต้องได้ชั่ว แล้วทำดีเราว่าเราทำดีของเรา ทำดีของเรา นี่ความดีของใครล่ะ? ถ้าเป็นความดีของกิเลสก็อย่างที่พูดเมื่อกี้ นี่ ถ้าความดีของกิเลส เห็นไหม เพราะกิเลสมัน โคนบิบบิ้น มันจะต้องคืนของมันเป็นธรรมดา ถ้ามันคืนของมันเป็นธรรมดา ถ้าเราฝึกหัด คุณสวดมนต์ สวดมนต์ทุกวันๆ วันไหนไม่สวดมนต์ จะรู้ว่าขาดสิ่งใดไปแล้ว

นี่ก็เหมือนกัน เราเสียสละ เราทำของเรา ทำจนกิเลสมันแข่งหน้าไม่ได้ ถ้ามันออกหน้าไม่ได้นะเราจะเห็นค่าเลยละ เห็นค่าว่าทำแบบนี้แล้วสบาย แต่เวลาถ้าเป็นกิเลสนะ ทำแล้ววิตกกังวล พอทำแล้วนะ มันทำหรือยัง? ทำแล้วสมบูรณ์หรือไม่สมบูรณ์ ทำบุญเสร็จแล้วกลับมา นั่งคิดนะ ไปก่ายหน้าผากที่บ้าน เอ๊ะ ทำผิดหรือทำถูก นี่ก็ว่ากิเลสมันแทรกมา มันไม่ได้ตั้งใจเลย แต่ถ้าเราทำของเราจนเคยชินของเรา กิเลสมันออกไม่ได้ กิเลสมันออกไม่ได้เพราะเรามีเจตนาของเราแล้ว ถ้าเจตนาเราสมบูรณ์แล้วนั่นคือความสมบูรณ์ของเรา

ถ้าความสมบูรณ์ของเรา เห็นไหม นี่ปฏิบัติหาคะ ขณะให้ เริ่มต้นแสวงหา ขณะให้ ให้แล้ว ถ้าให้แล้วก็คือจบไป คือจบไป นี่ทำบุญแบบทิ้งเหว ถ้าทิ้งเหวแล้วมันสบายใจมาก แล้วบุญอย่างนี้มันมีมหาศาล บุญมหาศาลตรงไหน? ตรงที่เจตนามันสะอาดบริสุทธิ์ ถ้าบุญมันเจตนาไม่บริสุทธิ์ แล้วมันทำได้อย่างไรล่ะ? เพราะคนเรามีกิเลส ทุกคนมีกิเลสในหัวใจนะ คนเกิดมานี้ทุกคน ไม่ยกเว้น นี่พอเกิดมามีกิเลส ถ้ามีกิเลสแล้ว พอเราจะมาแก้ไข ให้อีกกิเลสตัวนี้มันแข่งหน้าแข่งหลัง ถ้ามันแข่งหน้าแข่งหลังเราจะพัฒนาอย่างไร? ถ้าเราพัฒนาขึ้นมาจะ จิตใจของเราจะดีขึ้น

ฉะนั้น คนใดปฏิบัติแล้วได้ผล คนใดทำแล้วเขามั่งมีศรีสุข เราอยากเป็นอย่างนั้น อยากเป็นอย่างนั้น เราไม่ต้องอยากเป็นอย่างนั้นเราเป็นเอง เราเป็นเองด้วยการกระทำของเราเอง ถ้าเราทำดีของเรา เรามีความฝึกหัดของเรา นี้กรรมอันนี้มันให้ผล ถ้าให้ผล เห็นไหม ถ้าให้ผลเราทำของเรา เราเข้าใจของเรา เรารักษาใจของเราได้แล้ว ถ้าใจของเราได้แล้วนะ เราทำของเราไปมันพอใจ มันพอมันมีความสุขตั้งแต่เริ่มต้น มันทำแล้วนะมันมีความสุข

คนที่เขาขาดแคลนของเขา เขามีแก้ว แหวน เงิน ทองมหาศาลเลย แต่เขาขาดแคลนของเขา ขาดแคลนในหัวใจของเขา เขาทุกข์ยากมาก เขาบีบคั้นมาก เขามีมากขนาดไหนนะ นี่สิ่งที่ทรัพย์สินเงินทองมันเข้ามาค้าเขา ต้องมีสถานะอย่างนั้น ต้องทำอย่างนั้น นี่มันกลับมาทุกข์นะ แต่ของเราถ้าเราทำของเรา ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว ถ้าเราทำคุณงามความดีของเรา ความดีที่เราสร้างขึ้นมานั้นต้องให้ผลเป็นความดีกับเราแน่นอน

ถ้าความดีกับเรา ดีจากที่ไหน? ดีจากศีลธรรม ถ้าศีลธรรม เห็นไหม ศีล ๕ ศีล ๘ ศีล ๑๐ ศีล ๒๒๗ ถ้ามีศีลนะเราไม่ก้าวล่วงไป ถ้าไม่ก้าวล่วงไป สิ่งนี้มันเป็นความปกติของใจ ถ้าใจมันปกติใครจะมาทำให้จิตใจนี้หวั่นไหวได้ จิตใจเรามันขาดตกบกพร่องต่างหาก ที่มันหวั่นไหวอยู่ที่นี่มันขาดตกบกพร่อง เราอยากได้อย่างนั้นมันพร่องไปแล้ว เราอยากได้อย่างนั้นมันพร่องไปแล้ว เพราะมันพร่องตรงนี้ไง แต่ถ้าเราทำของเรานี่เราอยากหรือเปล่า?

เราเข้าใจใจว่าสิ่งนี้มันเป็นสามัญสำนึก สามัญสำนึกของเรา คุณสิเราต้องหาอาหารเพื่อเลี้ยงปากเลี้ยงท้อง เราหายใจอยู่นี่ออกซิเจนมันมีค่า เพราะออกซิเจนมันเข้าไปฟอกเลือดเข้าไปต่างๆ ขาดออกซิเจนมันอยู่ไม่ได้หรอก แต่รู้ไหมว่าออกซิเจนต้องซื้อเลยนะ ออกซิเจนใครซื้อบ้าง? อากาศใครซื้อบ้าง? อากาศใครบังคับให้เราหายใจบ้าง? เราก็ต้องหายใจของเราเป็นธรรมดา

จิตก็เหมือนกัน เราทำของเราเป็นปกติ นี่ศีล ๕ ศีล ๑๐ ศีล ๒๒๗ เราไม่ก้าวล่วงมัน ถ้าไม่ก้าวล่วงมัน ถ้าจิตใจอย่างนี้ คุณสิเวลาคนเรามีความสุขในหัวใจนะ สิ่งใดที่ใช้ปัจจัยเครื่องอาศัยมันเห็นเป็นเรื่องปกติ แต่ถ้าเราขาดแคลน ถ้าไม่ทุกข์ไม่ยาก ไม่อดไม่อยาก นี่ถ้ามันอดหรือมันอยาก มันทุกข์หรือมันยาก เพราะมันทุกข์มันยาก มันอดมันอยาก สิ่งใดโอ้อโฮ มันอยากได้ อยากประทังชีวิตทั้งนั้นแหละ แต่ถ้ามันมีของมัน มันรักษาของมันจนเป็นปกติของมัน

จิตใจก็เหมือนกันเราฝึกหัดตรงนี้ เขามีเขาเป็นเพราะเขาฝึกเขาทำของเขา มา ถ้าเราขาดแคลน ขาดแคลนที่ไหน? ขาดแคลนที่หัวใจนะ หัวใจมันขาดแคลนมันถึงได้พยายามบีบคั้น

ออกมา ถ้าบีบคั้นออกมา เห็นไหม ฉะนั้น เราทำบุญกุศล สิ่งที่ทำบุญกุศล บุญคือบุญ บุญมันคืออะไร? นี่เวลาบอกเราทำบุญๆ บุญมันคืออะไร? ถ้าเราทำบุญนะ ทำบุญแล้วต้องประสบความสำเร็จทั้งหมด

ไอ้สิ่งที่ประสบความสำเร็จทั้งหมดข้างหน้านั้นนะ นี่กรรมการกระทำ อำนาจวาสนาของคนมันอีกชั้นหนึ่งนะ กรรมเก่า กรรมใหม่ กรรมเก่าสิ่งที่ทำมา คูสึเกิดมานี้สายบุญสายกรรม เกิดจากพ่อจากแม่ แล้วเกิดมาจากพ่อจากแม่ ถ้าลูกหลายคนนะมันเกียดกันแล้วพ่อแม่ไม่รัก พ่อแม่ไม่รักโดยธรรมดา แต่ถ้าจิตใจบางคนนะ บางครอบครัวนะเขามีลูกหลายคน เรื่องอย่างนี้ไม่มีในครอบครัวเขาเนาะ พี่น้องรักกัน พี่น้องเห็นใจกัน พี่น้องเอื้ออาทรต่อกัน เพราะจิตใจเขาไม่บกพร่อง เห็นไหม ถ้าจิตใจมันบกพร่องขึ้นมาเนาะ พ่อแม่รักคนนู้น พ่อแม่รักคนนี้ คนนี้ไม่รักคนนั้น คนนั้นไม่รักคนนี้ นี่มันบกพร่องในใจ แล้วมีพ่อแม่คนไหนไม่รักบ้าง? พ่อแม่รักลูกเท่ากัน เพียงแต่พ่อแม่เลี้ยงลูกมาตั้งแต่อ่อนแต่ออกนะ คนนี้มีความรู้สึกนึกคิดอย่างนี้ คนนี้มีความรู้สึกนึกคิดอย่างนี้ ห่วง ห่วงออกไปสังคมแล้วสังคมเขาจะโดนรังแก ก็พยายามจะสอนคน สอนคน เพราะเห็นว่าบกพร่อง ถ้าคนไม่บกพร่องพ่อแม่จะสอนไหม?

ไอ้ที่พ่อแม่ไม่สอน พ่อแม่ไม่สอนเพราะอะไร? เพราะเขารักษาตัวเขาได้ ไอ้ลูกก็ไม่ได้คิดอย่างนั้น ลูกคิดว่าพ่อแม่ไม่รัก พ่อแม่ไม่รัก เพราะใจมันบกพร่องมันถึงคิดกันอย่างนั้น ถ้าใจไม่บกพร่องไม่คิดอย่างนั้น แล้วถ้าใจมันบกพร่องมันบกพร่องเพราะอะไรล่ะ? บกพร่องเพราะการกระทำของเรานั้นแหละ จริตนิสัย นี่ทำแล้วทำเล่า ทำซ้ำทำซาก ทำจนเป็นความเคยชิน ทำจนเป็นจริตนิสัย แล้วพอทำเป็นจริตนิสัยก็ว่าสิ่งนี้ถูกต้องเพราะเป็นความเคยชินของเรา ไม่ใช่ว่ามันผิดมันถูกเพราะเหตุผล มันต้องวัดกันด้วยเหตุผลว่าศีล เอาศีลมาเป็นข้อวัด ศีล ๕ ศีล ๑๐ ศีล ๒๒๗ เอาสิ่งนี้เป็นข้อวัด

ธรรม ธรรมนะ ทุกดวงใจต้องการความสุข เกลียดความทุกข์ ความทุกข์ทุกดวงใจไม่ปรารถนา ไม่อยากได้ ไม่อยากเห็น ไม่อยากเข้าใกล้ ทุกดวงใจปรารถนาความสุข ถ้าเราคิดอย่างนี้เขาก็คิดแบบนี้ ถ้าเราคิดแบบนี้เขาก็คิดแบบนี้ เราจะไปถูกล้ำสิทธิของเขาไหม? เราจะไปถูกล้ำสิทธิของเขาไหม เพราะเขาก็หวงของเขา เราก็หวงของเรา ถ้าเรารู้อย่างนี้ปั๊บเราจะไม่ก้าวก้าวใคร เด็กวัยรุ่นที่มีปัญหาตอนนี้ศักดิ์ศรีๆ นี่แหละ

คำว่าศักดิ์ศรีมันเป็นทิวภูมิมานะอันหนึ่งนะ แต่ถ้าทิวภูมิมานะ คำว่าทิวภูมิมันเป็นสัมมาทิวภูมิ
ล่ะ? ถ้าเราถูกต้องถึงามเราต้องยืนนะ ความยืน ความถูกต้อง เพราะอะไร? เพราะโลกเราเวลา
ความถูกต้อง เวลาปฏิบัติที่ว่าปฏิบัติแล้วไม่ได้ผลฯ สัจจะ ถ้าใครมีสัจจะ เราตั้งสัจจะแล้วเราจะ
นั่งสมาธิ เราจะเดินจงกรม มันก็เดินแต่ร่างกายไป เท้ามันก็ก้าวไป ใจมันก็คิดไปเรื่อยแปด มันจะ
นั่งสมาธิ มันจะเดินจงกรมนะ นี่ทำสักแต่ทำ ทำเป็นกิริยา ทำด้วยความเคยชิน แต่ใจมันไม่อยู่
หรือ มันเอาใจไว้ไม่อยู่หรือ นี่ทำไมมันเป็นอย่างนั้นล่ะ?

มันเป็นแบบนี้ นี่ใจสัจจะมันไม่มีใจ ถ้ามีสัจจะเราจะเดินจงกรม เราจะนั่งสมาธิภาวนา
ถ้าเดินจงกรม แล้วจิตใจมันไปไหนล่ะ? ถ้าจิตใจมันออกจากนอกทางจงกรมไปมันก็ไม่ใช้เดิน
จงกรมแล้วสิ ถ้ามันเดินจงกรม เดินแต่ร่างกายนี้มันซาก ซากเดิน กากเดินมันเดินอยู่ที่นี่ แล้วหัวใจ
มันไปไหน? หัวใจมันไปไหน? ถ้ามีสัจจะ นี่เรามีสติเรากี่ครั้งไว้ เดินจงกรม เดินจงกรม อย่าให้มัน
คิดออกไปสิ เท้าเดินจงกรมอยู่ที่นี่ จิตใจก็อยู่ในร่างกายนี้ อย่าคิดออกไป อย่าคิดออกไป มันมีสติ
มันดึงมาใจ

ถ้ามีสตินะ เห็นไหม เราเดินจงกรมเพื่อความสงบระงับ เราเดินจงกรม นี่สุขใจเท่ากับจิต
สงบไม่มี ถ้าจิตสงบระงับมันไม่ต้องไปแบกไปหาม อยู่ในทางจงกรมมันไปคิดรอบบ้านรอบ
เมือง มันไปกว้านมาหมดเลย มาแบกไว้ในหัวใจ เท้าเดินจงกรมอยู่ เห็นไหม นั่งสมาธิก็นั่งสมาธิ
นะ นี่พุทโธ พุทโธ มันแลบไปเรื่อยๆ แลบไปเรื่อย แลบไปเรื่อย แต่ถ้าเรามีสตินะ เราเคยฝึกหัด
ของเรานะ พอมันแลบเราก็เห็นว่ามันแลบ พอมันแลบ เห็นไหม นี่พลังงานมันเป็นแบบนี้ ตัวจิต
มันส่งออกอยู่แล้ว แต่ถ้าเป็นส่งออก ส่งออกเราให้จิตนี้มาอยู่ที่พุทธานุสติ

พุทธานุสติ สติกับพุทชะ พุทชะคือพุทโธ พุทโธที่ตัวเราเรายังจับต้องไม่ได้ เราก็อาศัย
บริกรรมพุทโธ พุทโธไปก่อน อาศัยชื่อไปก่อน เห็นไหม เราคิดถึงพ่อถึงแม่นะ ทุกคนเป็นห่วง
พ่อเป็นห่วงแม่นะ ถ้าห่วงพ่อห่วงแม่เราจะดูแลรักษาแม่อย่างไร? เราจะดูแลอย่างไร? แต่เราเป็น
ห่วงเรายังไม่ถึงตัวพ่อแม่ เราไม่ถึงตัวพ่อแม่ พ่อแม่อยู่บ้าน เราเป็นห่วงพ่อแม่ เรากลับบ้านเราจะ
ชื่อของไปฝากพ่อแม่ ถ้าไปถึงพ่อแม่เราก็ยื่นให้พ่อแม่

นี่ก็เหมือนกัน พุทโธ พุทโธนี่เราคิดถึงพระพุทเจ้า เราระลึกถึงพุทชะ พุทโธ พุทโธ เรา
ยังไม่ถึงตัวพุทโธหรือ เราระลึกถึงพุทโธไป พุทโธ พุทโธ เราระลึกถึงพระพุทเจ้า ก็เหมือนเรา
ระลึกถึงพ่อแม่ เราห่วงพ่อแม่ เราว่าพ่อแม่อยู่ที่บ้าน พ่อแม่เป็นห่วงเรา เราจะหาอะไรไปฝากพ่อ

แม่ คิดถึงพ่อแม่ มันคิดถึงแต่มันยังไม่ถึงตัว พุทโธ พุทโธ พุทโธ เราคิดถึงพระพุทธเจ้า คิดถึง
พุทธะ คิดถึงผู้รู้ คิดถึงสังฆกรรม แต่มันยังไม่ถึงตัว ไม่ถึงตัวเราก็อาศัยบริกรรมพุทโธ พุทโธ พุท
โธของเราไปก่อน

ถ้าพุทโธ ถ้ามันไปถึงตัวนะ ไปถึงตัว นี่พุทโธ พุทโธ พุทโธ จนมันพุทโธไม่ได้ มัน
ละเอียดเข้ามา อ้ออ้อ เห็นไหม เราไปถึงตัวพ่อแม่ เราไปถึงตัวพ่อแม่ละ เรายื่นของให้พ่อแม่ พ่อ
แม่จะมีความสุข เราก็มีความสุข โอ้อโฮ มีความสุขนะเพราะเราแสดงออกถึงคุณค่าของหัวใจของ
เรา น้ำใจของเราก็หัวใจของพ่อแม่ พ่อแม่เลี้ยงเรามา

นี่พุทธะ ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรมขึ้นมา ตรัสรู้
ธรรมนี้เอาจิตอันสงบอันนี้ออกพิจารณา ออกไคร่ครวญ ไคร่ครวญที่ว่าคนเกิดมาทุกคนมีกิเลส
ทุกคน เพราะการเกิดนี้กิเลสมันพาเกิด ไม่มีเว้นหรือ แต่ถ้าพอพุทโธ พุทโธเราก็เข้าไปถึงหัวใจ
ของเราแล้ว นี่เราเข้าไปว่าอะไรมันเป็นกิเลส กิเลสมันเป็นแบบใด? กิเลสมันเป็นแบบใด? กิเลส
คือความไม่รู้ ถ้าจิตใจมันพุทโธ พุทธะเข้าไปถึงตัวใจ เห็นไหม มันตื่น มันเบิกบานของมัน น้ำใส
แล้วจะเห็นตัวปลา พอจิตมันสงบแล้ว แล้วปลาอยู่ไหน? กิเลสอยู่ไหน? บอกว่าพอน้ำใสแล้ว
เดี๋ยวจะเห็นตัวปลานะ เดี๋ยวปลามันก็จะวิ่งมาชนเรานะ เราก็จะได้พิจารณาของเรานะ...รออีก
๑๐๐ นาที

พอจิตมันสงบ มันใสขนาดไหน เห็นไหม ปลามันก็ยิ่งเรืองแสง หาไม่เจอหรือ หาไม่
เจอ กิเลสนะปลามันยิ่งหลอกใหญ่ ปลามันบอกว่าปลาที่ไม่มี กิเลสก็ไม่มี นิพพานเป็นอย่างนี้
ว่าง มีความสุข นี่ปลามันยังหลอกเอานะ นี่ว่าน้ำใสแล้วจะเห็นตัวปลา เข้าไปหาปลา ปลามันยัง
หลอกเอาหัวป็นออกมา

นี่ถ้าเราจิตสงบแล้วพยายามน้อมไป ฟีกหัดให้ใจมันพิจารณา ให้มันไปจับต้องได้ ถ้ามัน
จับต้องได้ มันเห็นกายขึ้นมาเป็นนิมิตขึ้นมา นี่มันเป็นนิมิต อุกคหนิมิต วิกาคะคือการแยกเป็น
ไตรลักษณ์ เห็นไหม นี่มันจะเกิดปัญญาขึ้นมา พอเกิดปัญญา พอกิเลสมันขาด พอกิเลสสังโยชน์
มันขาด ตัวสังโยชน์นั่นแหละ ตัวสังโยชน์มันขาดนี่มันพลิกศพกิเลส มันพิจารณากิเลส มันเห็น
กิเลสของมัน มันทำตามความเป็นจริงของมัน

ถ้าความเป็นจริงของมัน เห็นไหม นี่ทุกคนเกิดมามีกิเลส ทุกคนมีทั้งนั่นแหละ แต่หาไม่
เจอ หาไม่เจอ แล้วเวลาหาไม่เจอแล้วเอาอะไรไปทำมัน นี่เราระลึกถึงพ่อแม่ของเรา เราก็อบอุ่น

นะ เรามีพ่อแม่แม่ ใครก็แล้วแต่พ่อแม่จากไปแล้วนะ อิม เราตัวคนเดียวแล้วแหละ พ่อแม่เราก็ไปแล้ว แล้วเราจะอยู่กับใคร? เราก็ต้องเติบโตขึ้นมา

จิตใจก็เหมือนกัน เวลามันเข้าไปเห็นถึงพุทธะ เห็นไหม มันเห็นพุทธะ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นศาสดาของเรา นี่เวลาเกิดสภาวะธรรมขึ้นมา สภาวะธรรมนี้มันจะไปชำระล้างกิเลสของเรา ถ้าชำระกิเลสของเรา มันทำลายกิเลสของเราไปแล้ว นี่เราจะยืนตัวของเราได้ อุกุปธรรม เวลาเป็นอุกุปธรรม สัพเพ ฐัมมา อนัตตา ถ้าสังขธรรมแล้วมันเป็นความจริงของมันขึ้นมา

นี่สิ่งนี้เป็นสมบัติของดวงใจทุกดวงใจ พ่อแม่ของเราเป็นพระอรหันต์ของลูก เราก็ดูแลของเรา ถ้าเราชวนพ่อชวนแม่ฝึกหัดภาวนา ถ้าพ่อแม่ได้อย่างนี้นะ ทำบุญกุศล นี่เราเลี้ยงพ่อแม่ ด้วยอาหาร ด้วยความเป็นอยู่ เราซื้อของไปฝากมีความชื่นใจ เวลาพ่อแม่จะตายไป เราต้องตายไป ต่างคนต่างต้องพลัดพรากจากไป นี่เราเลี้ยงได้แค่นี้เอง แต่เวลาบุญกุศลมันเลี้ยงข้ามภพข้ามชาติ ไปเกิดเป็นเทวดา เป็นอินทร์ เป็นพรหม

สิ่งที่เป็นเทวดาเพราะได้อะไรมา? เกิดเป็นพรหมเพราะได้อะไรมา? ตกนรกอเวจีเขาได้อะไรมา? เพราะทำชั่วมันถึงตกนรกอเวจีใจ แต่ถ้ามันพิจารณาของมัน มันจะเป็นเทวดา เป็นอินทร์ เป็นพรหม มันเป็นพระอริยเจ้า เทวดาที่เป็นอริยเจ้ากับเทวดาที่เป็นปุถุชน ถ้าปุถุชนเขาไม่มีปัญญาเหมือนอริยเจ้า แต่เป็นเทวดาชั้นเดียวกัน ในเมื่อท่านยังไม่สิ้นกิเลส แต่ถ้าสิ้นกิเลสไปแล้วนะมันข้ามพ้นไปหมด

นี่กามภพ รูปภพ เห็นไหม กามภพ รูปภพ อรูปภพ นี่วิภูวนมันข้ามพ้นไปหมดเลย นี่ไปชำระกิเลสอย่างนี้ไง ถ้าชำระกิเลสอย่างนี้ จากการทำบุญของเราแล้วแหละ จากคุณงามความดีของเราแล้วแหละ เห็นเขาทำความดีกัน เห็นเขาประสบความสำเร็จกันเราก็อยากทำของเรา ทำจริงๆ ทำของเราไป แล้วมันจะเป็นความจริงของเรา ไม่มีสิ่งใดลอยมาจากฟ้า ไม่มีสิ่งใด

คุณเวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าอริยฐานบารมี อริยฐานอื่นวอนเอานี้อริยฐานเพื่อเป้าหมาย นี่อริยฐานบารมี บารมีสิบทัศ ถ้าเราทำอย่างนั้นบัพจิตใจเราจะดีขึ้นมา มันจะประสบความสำเร็จขึ้นมา นี่เราทำของเรา ไม่ใช่เห็นคนเขาทำความดีๆ เห็นเขาสมความปรารถนา เราทุกข์ๆ เราทุกข์เพราะเราไม่ทำ เราทุกข์เพราะเราไม่เปลี่ยนแปลง เราทุกข์เพราะเราไม่แก้ไข ถ้าเราแก้ไขเปลี่ยนแปลงเราจะได้แบบนั้นแหละ

สิ่งที่แบบนั้นมันมาจากเหตุ มันมาจากการกระทำ มันมาจากผู้หรือกัน มันมาจากผู้ลงทุน
จิตใจนี้เป็นผู้ลงทุน จิตใจนี้เป็นผู้มีการกระทำ พอมันทำเสร็จแล้วมันก็ได้ผล ได้ผล ฉะนั้น ความ
ดี ทำดีต้องได้ดี ทำชั่วต้องได้ชั่วแน่นอน อน เอวัง